

Lukács László: A tiéd

Végtelen
Áhítattal
Munkálkodj
Otthonod
Sajátos
Szépségén!
Akkor
Boldog
Alázattal
Derűsen
Izgulsz.

Lukács László: Mit ér nekem?

Imádságot fog a tollam, áldást is meg könyörgést is.
Legyen szemünk a rossz mellett észrevenni a szépet is!
Híven őrzi szívünk könyve, melyet néha kinyit lelkünk,
A sok-sok szép régi kincset, melyektől emberek lettünk.
Bennünk élő példaképek életpályánk útjelzői.
Legyen elég erő bennünk. Stafétát tovább vinni!
Az életút nincs kigyúrva, magadnak kell kitaposnod:
Bölcsességgel, szorgalommal elsöpörni a sok gondot.
Faluhelyen a kultúra a természet szent oltára,
Óvjuk féltőn, tartsuk tisztán: egészségünket vigyázza.

Hazám magva, kicsi falum, mindent Neked köszönhetek.
Legyél örök, legyél fénylő, s hogyha végleg megpihenek,
Akkor is suttozja lelkem, hogy igazán szerettelek.

Ladocsi Mihály: Emlékeim

Gyermekéveimben, Alsóvámoson, hetven éve
Hat tó volt.
Meg sok csatorna.
Nagy tó, Ráfel tó, Szigeti tó,
Erdélyi tó, Baka tó, temető tó,
Szilága, Kocsola és a nagy Szavai-csatorna.
Ma? Ezeknek fele beépült és bővült,
Másik felét benőtte a moha.
Nincs már ápolt határi csatorna és kanális,
Mert a rávalót elvitte az árvíz és a belvíz.
Elvitte azt a korrump maffia?
Kinek vezéreit néha a nép választja maga.
Itt az idő, árkolni kell még ma,
Mert ha nem, jön az árvíz,
Nem kímél az semmit,

Mint Kolontáron az iszap..
Öl, butít és nyomorba dönt,
Falvakat, határt, embert és állatot,
Hiába van a jogsí nálatok.
Kérjük Istent, hogy segítse,
Bánatunkat, hogy elűzze.

Ladocsi Mihály: Tél a gyümölcsösben

Cseresznyefa görbe ága,
Komor gond most a családra.
Koronáját mintha rágja,
A zöld gomba megtámadta.

Észrevettem, lekapartam,
Mert a tél az ilyen durva.
Tavaszi mikor eljön újra,
A sok rügy kipattogta.

Körbe döngik a méhecskék,
Lesik, várják a sok bibét.
Gyümölcse már május vége,
Családunknak reménysége.

Színe akkor kármenni piros,
Zamatos és kívánatos.
Sokszor felmáztam már rája,
Elláttam én a Gónára.

Kora elmúlt negyven éves,
Reméljük, hogy nem lesz véges.
Ha vége lesz az nagy kár,
Majd küld egyet a Babám

Ladocsi Mihály: Nyugdíjasok verse

Minden héten csütörtökön háromra
Nyugdíjasok gyülekeznek a klubba.
Beülnek a Faluházba,
Rázendítenek egy nótára.

Nyugdíjasok nem henyélnek,
Siránkozni nem szeretnek,
Tagdíjuktól építkeznek,
Kirándulnak, szervezkednek.

Ilike a gárda kapitánya,
Minden klubtag csak a szavát várja,
Zsuzsanna a pénztárosa,
Minden forrás patrónusa.

Legnagyobb kincs a vers és a nóta,
De nemcsak ezekből adódik a munka.
Van itt névnap, van itt vita,
Sokrétűen változik a móka.

A sok vicc és vidámság közt,
Akad egy kis pletyka,
Hej, a fiuk lelkendeznek,
Lányok között sok a szöveg.

Nem fogy el a muníció,
Mert van elég produkció.
Anti papa mondhatna egy verset,
Mond is egyet, meg még egyet, valamikor többet.

Sanyi bácsi a nótafa,
Minden idők nagy dalnoka.
Elkezdi a nótát,
s a többiek kisvártatva követik a mókát.

Gabika a daltanárnő,
Olyan szép mint egy királynő,
Oktatja a gárdát.
Hibát nem tűr, nem haragszik,
Amíg hamis, nem alkuszik.

A kitartó közös munka,
Díjakat hoz a faluba,
Kultúránk így mutatkozik,
Polgármester ámuldozik.

Csuta Mihály: A Dunánál

A rakodópart alsó kövén más ült,
Én egy híd alatt a bölcs vizet lestem,
Kis emberek képét idézte a nagy víz,
Kik nem grasszálhatnak se Budán, se Pesten.

Őseim voltak ők, dolgosak, szegények,
Csendesen hordták ezt a nagy hidat össze,
Kocsiháton, lóval cipelték a cuccot,
Út legyen, mi magyar a magyarhoz kösse.

Aztán a nagy élet vámházat rakott rá,
Szóljatok gyerekek, ez kinek hiányzik?
Soha nem érti a húsz éve született,
Hogy a szabad út is lehetett hiánycikk.

Ballagjunk csak beljebb, torony irányába,
Harangszó hívjon, nagy északi szél hozzon,
Vízközi emberek nyitott szívvel várnak,
Vendég vagy ismerős itt nem marad hoppon.

Élünk és virulunk, bővülünk és bízunk,
Izmosodik falunk, vendége lesz: lakó.
Intünk és köszönünk, összecsiszolódunk,
Megismerjük egymást, Judit, Anett, Kató.

Unokázó papák, mamázó unokák,
Rójátok mind többen előttünk az utat,
Jó kedvvel nőjeteek falu-szeretővé,
Figyeljeteek arra, mit a Papa mutat.

Felnőtt ifjú titán, ha elvisz az élet,
Más országot próbálsz, találj ide vissza,
Maradj meg magyarnak, szigetközi léttel,
Mert mind boldog, ki a Duna vizét issza.

Horváth Ferencné: Városból- falura

Negyvennyolc évig a városban éltem,
Ott születtem, azt az életformát követtem.
Majd a sors úgy hozta, falura költöztünk,
Vámosszabadin egy kis házat vettünk.

Volt bennem izgalom, félelem...
Vajon hogyan fogadnak majd az ott élő emberek?
Hallottam egyszer, ki idegenként érkezik oda,
A lakosság azt csak gyütt-mentnek hívja

Nem akartam gyütt-ment lenni, ott ahol élek,
Igyekeztem hasznos tagja lenni a közösségnek.
Nem vettem, át minden szokást,
Mert volt ami nem tetszett.

De megtanultam mindent,
Ami szépnek, jónak ígérkezett.
Sokan sokat segítettek ebben,
Szépen, lassan, jó tanácsokkal láttak el engem.

Huszár néni tanított a kacsatömésre,
Friss tehéntejből tejföl túró készítésre.
Megtanultam, nem is olyan könnyű a falusi munka,
A zöldbab, a borsó nem hull a lábosba.

A magot el kell ültetni,
kapálni, öntözni,
Majd az érett termést leszedni,
S ez idő alatt sokat kell hajolgatni.

De nagyon örültem a friss zöldségnek, gyümölcsnek,
Mely kezünk munkája nyomán termett.
Fenségesek voltak azok az ízek,
A boltban árultakkal összehasonlítani nem lehet.

Igazán a közösség tagjává akkor váltam,
Amikor a nyugdíjas klubba beálltam.
Úgy érzem elfogadtak és befogadtak engem,
Ez a falu az otthonom lett.

S ha néha a városba kell mennem,
Úgy érzem, szinte eltévedtem.
Alig várom, hogy induljon az autóbusz vissza,
Az én kedves kis falumba.

Kovács Zoltánné: Múlt és jelen

Falun élhessek, ez volt minden vágyam,
Kicsit késve is, de valósággá válhat.
Olyan volt e falu, mint egy nagy család,
Üdvözölték egymást, az ember bármerre járt.
Reggel tehénkolomp, délben harangszó,
Mindez már régen volt.
Maradt a harangszó, nincs már tehénkolomp,
A köszönés is részben elfelejtett dolog.
Szeretem, hogy szépül, épül kis falunk,
De közben egymásról tudni nem akarunk..
Gondolatom nem bántásnak szánom,
Szeretem hallani: „Jó napot kívánok!”.
Szívet melengető, hogy észrevesszük egymást.
Ennyi egy falusi embertársnak kijár!
De másról is ejtsek szót bővebben,
Nyugdíjasként veszek részt a falu életében.
Társaimmal együtt a nyugdíjas klubban,
Hétről-hétre zajlik a nyugdíjas program.
Irodalom, történelem, egy-egy kicsi pletyka,
Bőven belefér a klubnap programba.
Egészséges életmódról is gyakran szó esik,
Azt névnapokon, farsangon gyakoroljuk is egy kicsit.

Énekelünk kedvünkre, meg egyéb alkalmakra,
Karvezetőnk keddenként a srófát oktatja.
Énekelünk templomban, nemzeti ünnepen,
Boldogan veszünk részt kórusversenyeken.
Megannyi apróság tarkítja életünk,
Így egy kicsit lélekben gazdagabbá leszünk.
Járunk kirándulni, múzeumba, színházba,
Vetítésen keresztül az egész világba.
Boldogan köszöntjük, ha új tag lép közénk be,
Várjuk, hogy Te legyél a következő éppen.
Hozzad ötletedet, kérésed magaddal,
Klubunk lélekszámát szaporítsd magaddal.

Lukácsy Ferencné **Eke Anna Mária**: Kincsek

Melegség, ragyogó tisztaság és fényesség.
Sírás, s örömtől repdesés.
Ez nem más, mint megérkezés.

Gagyogó, tipegő és majszoló,
Ez nem más, mint két nebuló.

Furulya és zongora egy pár,
Ez nem más, mint két sztár.

Vonatok és autók, királylányok, babák és mondák,
Ez nem más, mint tündérország.

Labdák és paripák, ügyes lábak, s ügetés,
Bungi és csacsogás
Ez nem más, mint gyermek kacagás.

Mesék, szerepjáték és megoldás
Bohócság és komolyság
Ez nem más, mint két jelenség.

Miden mai jó, öröm s bennevaló!
Nekem mindkettő ennivaló!

Sok színes pillangó repdes a réten,
Hálómmal **kettőt magamhoz öleltem én szépen.**

Vigyázok rájuk itt e földön míg csak élek,
Vigyázok rájuk fönt, ahol örökké élek,
Mert nekem **ők a kincsek.**

Lukácsy Ferencné: Érzések

Kisfalumban szerető emberek éltek, s élnek,
Egy szerető családban az érzések soha nem felednek.

Érzések fakadnak egy meleg öleléstől,
Mint nyíló virágok a tavaszi napsugártól.

Érzések kötnek tárgyhoz, emberi méltósághoz,
Kisfalum gyarapodásához.

Kisfalumban szerető emberek éltek, s élnek,
Akik szívébe az érzések örökre beköltöztek.
Érzés néha keserű, mint az éretlen gyümölcs, ha beleharapsz,
Édes, mint egy parfümillat, mikor a ruhádon megérezheted azt.
Lelkünk ízleli bennünk az ismerős ízelet,
Melyeket azokban a pillanatokban éreznek.

Mikor még magzatvízben felhőtlen lubickoltunk,
Édesanyánk lélegzett helyettünk.
Mikor megszülettünk, rémülten levegő után kapkodtunk.

Kisfalumban szerető emberek éltek, s élnek,
Egy szerető családban a szeretetek mindennél többet érnek,
Mert a szeretetben az érzések együtt élnek.

Érzésekre a szeretet nyújt vigaszt,
Mert a halált is túléli az.

Takács-Babos Judit: Szigetközi leány

Szigetközi leány vagyok, itt születtem, itt maradok;
Duna illat, töltésoldal, kert, udvar, barátok.
Ideköt a szívem, másutt nem lakhatok.

Itt a gyökér, a fa lombja évről-évre nagyobb,
A szigetközi lombok között az egyik ág én vagyok;

Hiszem, hogy a múlt tisztelete nélkül a jelen nem szép,
S a jövőt elképzelni múlt nélkül képtelenség;

Vigyázz a múltadra, építsd a jelent, tervezd a jövőt,
Így nem érzed majd annyira a rohanó időt.

Ha majd megfáradok, s leülök evilági életemre visszagondolni,
Tevékeny életet szeretnék látni,
S még mindig szigetközi leány lenni.